

Z SZKICÓW PODRÓŻNYCH.

Stambuł.

„ D SŁODKICH WÓD“*)

przez

ERNESTA BUŁAWĘ.

I.

Słodkie wody! o jedyne!
Jak lubiłem wasze brzegi!
Tam na łodzi wspomnień płynę
Wiosłem tocząc złote ściegi...
I w mej łodzi w lutnię dzwonię
Lecą z strun słowików stada,
Dźwięk po dźwięku jak kaskada
Drży... w brylantów łzawe tonie
Spada!.. Płynąć pieśni moje
Błądząc kędyś po rozdrożu,
Jak kryształów srebrne zdroje
Po bławatów modrem łożu....
Pluśnie rybka w wód kryształe
Z piersi wymknie się westchnienie,
Rybka modre zmaci fale,
A westchnienie — zmaci pienie...
Słodkie wody! w was płaczące
Wierzby kąpią swe warkocze
W was się lica róż płonące
Zbiegły z brzegów dwóch urocze.
Słodkie wody! o! ustroni!
Dumań mych skrzydlata,
Chwile goni, myśl co stroni,
Od ludzi — od świata — —
Słodko wspomnę was w godzinie
Czarnej!.. wszędzie wspomnę miło,

---

*) Ustęp z poematu o Wschodzie, który tu podajemy jako w związku zstający z ustępem wydrukowanym na str. 60. i następnych. (P. R.).

Bo mi tu gdzie zdroj ten płynie,
 Najmniej źle na świecie było!
 Słodkie wody! bądźcie zdrowe!
 Dzięki wam za krótkie chwile,
 Co zleciały jak motyle
 Na gazony łąk majowe...

II.

„W K A I K U“

Wiosłuj hyżej o murzynie!
 Dam ci złota wór!
 Kaik drugi, zwolna płynie,
 Pierwsza z zorzy cór!
 Drzący księżyc z za gór wstaje
 Tam od cichych wód,
 Minarety i meczety
 I cyprysów sniące gaje
 Suną gdzieś na wschód....
 Bzu gałązkę mi rzuciła
 Do kaiku już,
 I raz na mnie popatrzyła
 Jak tęcza — wśród burz!..
 Gdzie cię spotkać? stój o cudna!
 O nieuchodź, pogoń trudna,
 Stój kaiku stój!
 Bo cofnę fal zdroj!!
 Kaik płynie, kaik znika!
 Nito strzała strzał,
 Tylko z fali od kaika
 Głos piosenki drzał:
 „O nie szukaj mnie daremnie
 Bo nieznajdziesz mnie!
 Kwiat niewoli, ja nikczemnie
 O niebiosach śnię....
 Bądź księżycem, spłyn na kratę
 Gdzie opieram czoło,
 A pochwycę cię w mą szatę
 I pójdziem — wesoło!
 Przyplłyn różo z morza fali

I stań u mych wrót,
 A dam pereł i koral
 Słonym paszczom wód!
 Bądź kindziałem o młodzieńcze
 A pierś mą przebiję,
 Bądź zdrów! obcy oblubieńcze!
 Chwyciłabym szyję
 Twoją w me ramiona białe
 Słyszac głos twej pieśni,
 I tak śniła wieki całe.....
 Ach! lecz życie — nie śni!...
 Już rozwarto wrota rdzawe
 Wielkiego seraju,
 Jak rekina paszcze rdzawe
 Na skarb swego kraju.....
 Tyle tylko mi zostało
 Że rzuciła bez!
 I że serce dać niemiało
 Nawet — kilku łez...
 O przekleństwo ci rekinie!
 Przekleństwo niewoli!
 Niechaj ginie! stokroć ginie!
 W krwawej aureoli!

III.

O D A L I S K A.

Odalisko moja cudna!
 Coś z kaiku bez rzuciła!
 Niewolnico! ach, odludna
 Błyskawicą się zjawiła!
 Gdybym kwefem był co słoni
 Lica twoje giaurów oku,
 Lub kindziałem co cię broni,
 Wiecznie tkwiąc u twego boku!..
 W mew girlandach odalisko!
 Choć daleką! będziesz bliską
 Myślom giaura, co w ogrodzie
 Bzy posadzi i w ich cieniu
 Ty ożyjesz tam... w spomnieniu
 Jak cień twój w Bosforów wodzie...

I zakwitnie bez,
Zgięty rosą łez!...
Oczy twoje — dwie gazelle
Kruczo skrzydłe czarną brwią,
Usta twoje — to wesele
Co w niewoli myśli śnią!...
Szaty twoje, z fal Bosforu
Wzięły błękit, z zórz wieczoru
Turban twój przedziony, lica
Twe jak siostra, są, księżyca!..
Kiedy wstaje jak ze snu,
Nad szczytami Bulgurlu!...
I głębiny powiernica,
Pierś twa, fali mórz,
Perły twoje — to łzy moje,
Na różach — wśród burz...
Postać twoja okwefiona
Srebrną gazą, co dał wschód,
Jest jak wierzba zasmucona,
Nad zwierciadłem słodkich wód!
Gdy zamiata warkoczami
Fale, drżące jej cieniami.
Od cyprysu bardziej smętny
Westchnień twoich szmer namiętny,
Cudny ptaku! w samotrzasku!
Pióra twoje pełne blasku,
Pieśń twa pełna niepokojów
Lecz srebrniejsza, fontann zdrojów,
W najskrytszej haremu stronie
Pomieszana z róż oddechem,
Myśli twej dzwoniąca echem!
Odalisko! bywaj zdrowa!
Jako gwiazdka nikt niech mi,
Noc majowa już się chowa
Jasny promień wschodu drzy...
Kaik wraca... zorza blisko...
Bądź mi zdrowa!
Odalisko!...
— Bądź mi zdrowa...
